

CHILD-HELP

3 STERKE VROUWEN

JAARRAPPORT 2021

Stichting Child-Help - Postbus 40 - 2130 AA Hoofddorp

WWW.CHILD-HELP.NL

3 STERKE VROUWEN

TANZANIA OKTOBER 2021

Goede vrienden van Child-Help,

2021 was een jaar van méér dan COVID-19 alleen. Wereldwijd werden alweer 1 miljoen gezinnen getroffen door spina bifida en hydrocefalie. Naar schatting 80% van hen in ontwikkelingslanden waar de meerderheid verstoken is van enige hulp. In Oeganda, één van onze focuslanden, voeren onze partners jaarlijks 2 000 chirurgische ingrepen uit. Dat is één derde van de reële nood. Op zich is dat al een heel succes, zeker in COVID-19 tijden waar de toegang tot zorg nog moeilijker is dan voordien.

Terwijl ik deze inleiding schrijf woedt een onbegrijpelijke oorlog in Oekraïne die terecht alle aandacht opeist. Omdat Child-Help ook noodhulp voorziet konden we snel schakelen en medisch materiaal zenden en deskundig personeel ondersteunen in het oorlogsgebied. Maar onze belangrijkste focus blijft spina bifida en hydrocefalie in ontwikkelingslanden. Met de blijvende steun van duizenden donoren maakt Child-Help elke dag het verschil voor haar doelgroep. Mijn jongste reisverhaal neemt je mee naar het verhaal van drie moedige vrouwen. Gertrude is er één van.

Haar glimlach en haar blik op de toekomst zijn de mooiste beloning voor onze inzet. Want zij toont wat mogelijk is. Ze heeft zelf spina bifida en geeft haar ervaringen door aan lotgenoten in ons Huis van de Hoop in Mwanza.

Sinds juni hebben we onze eigen landenvertegenwoordigers voor Oeganda en Kenia. Dit versterkt ons werk op het terrein en geeft onze partners in het Zuiden steeds meer verantwoordelijkheid.

Huizen van Hoop bieden kinderen met spina bifida en/of hydrocefalie en hun ouders onderdak in vaak uitzichtloze situaties. Ze bieden een onderkomen voor en na een operatie en een plaats waar ouders van elkaar leren. De ouders nemen actief deel. Ze werken in de tuin en bereiden samen maaltijden.

Child-Help had al verschillende Huizen van de Hoop en in 2021 startten we er nieuwe in Guatemala, Zanzibar en Oeganda.

Een belangrijke stap van Child-Help is het lokaal beschikbaar maken van Oxybutynine. Het is een medicijn dat de blaas ontspant en cruciaal is om nierbeschadiging te voorkomen en sociale continentie te bereiken.

Oxybutynine kan nu legaal in Oeganda worden geïmporteerd, daar verpakt worden en vervoerd worden naar 6 andere Afrikaanse landen. Enkele honderden patiënten profiteren er nu van. Dat kunnen er in de toekomst duizenden zijn.

Naast Gertrude kan je nog kennis maken met Edna en Mwajuma.

Ik wens je veel leesplezier!

Teije Dijk
Voorzitter Stichting Child-Help Nederland

EDNA

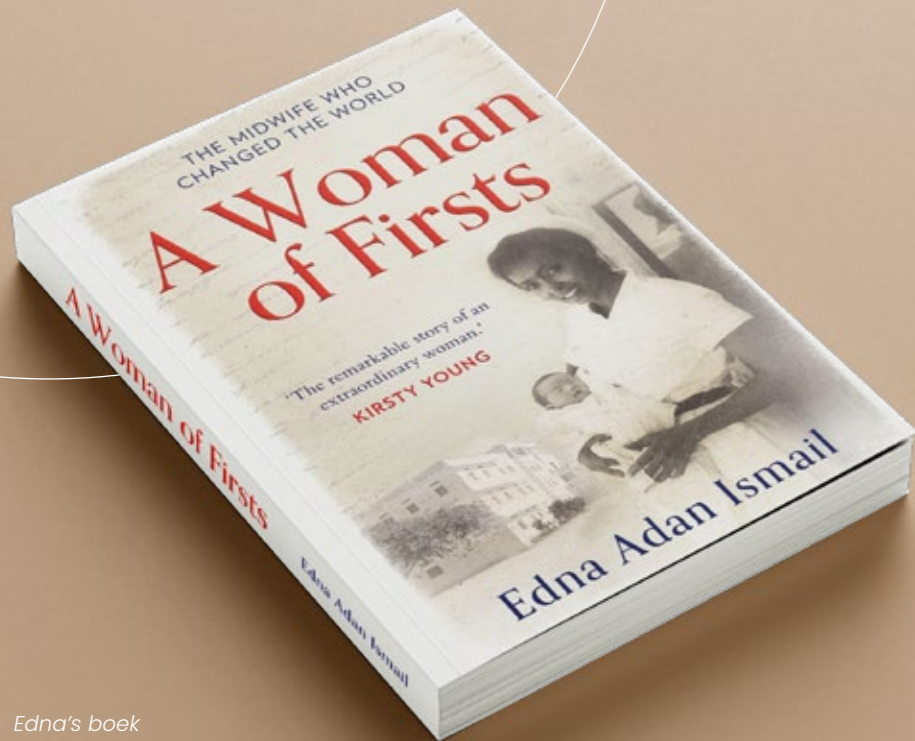
Ik loog tegen **Edna Adan Ismail**, toen ik, in de Zoom-meeting met haar achternichte Nimo en de jonge gesluierde dokter Srushi, zei dat ik haar autobiografie gelezen had.

Edna draaide haar hoofd verlegen weg en verborg het achter haar handpalm als een meisje van 8. Edna is een jonge vitale vierentachtiger. **Ze startte in 2002 een materniteit en kinderziekenhuis** in Hargeisa in Somaliland waarmee we willen gaan samenwerken.

Dr. Dick Bransford, ook al bijna een tachtiger, nodigt me al jaren uit om met hem naar Hargeisa te reizen. Eind jaren negentig werkte hij als algemeen chirurg in Kenia en contacteerde hij me voor shunts. Dat resulteerde in een jarenlange samenwerking die duizenden Keniaanse kinderen van de nodige chirurgie en opvolging heeft voorzien. Toen hij als missiearts met pensioen moest, vloog hij om de 6 weken naar Hargeisa om kinderen met spina bifida en hydrocefalie te opereren. Zo heeft hij dr. Srushi opgeleid en al jaren van onze shunts voorzien.

In het ziekenhuis van Edna ontmoette hij Nimo, die daar op visite was. Een jonge juriste die, toen ze 10 jaar oud was, met haar Somalische familie in België asiel kreeg. Dick overtuigde Nimo, een Somalilandse Belg, om mij, die andere Belg die hij kende, te contacteren en een samenwerking te starten.

Edna's boek

A woman of first
ISBN: 9780008305345
HarperCollinsPublishers

De gesluierde Nimo contacteerde me via Zoom vanuit Edna's ziekenhuis en zo ging de bal aan het rollen. In België ontmoette ik haar, modieus gekleed, ongesluierd en met een prachtige bos gekulde haren. Nimo, een kind van twee culturen, wil nu terug naar Afrika.

Het vuistdikke boek van Edna was op mijn schap blijven liggen tot ik het vorige week terug vastnam. Ik begon te lezen en besliste om het mee te nemen op deze reis.

Met Edna op weg naar Tanzania waar ik onze projecten ga bezoeken na bijna twee jaar COVID-19. De pandemie slaat hard toe in onze doelgroep. Ziekenhuizen zijn overgenomen door het virus en alle anderen moeten wachten. In een Zoom gisteren met dr. Ron Baticulon, neurochirurg in Manila (Filipijnen), stelde die dat bij alle andere problemen die arme ouders hebben om tijdig een ziekenhuis te bereiken nu COVID-19 wel de grootste hinderpaal is. Het grote overheidsziekenhuis in Manila is helemaal overgenomen door de pandemie. Reizen vanuit de honderden eilanden is zo goed als onmogelijk.

De deuren van de belangrijkste chirurgische centra blijven gesloten voor onze kinderen.

De eerste hoofdstukken van het boek vertellen het verhaal van Edna, die als klein meisje, 80 jaar geleden, moest vechten tegen de genderongelijkheid in haar cultuur.

Het klinkt als een talibanverhaal waarbij meisjes niet buiten mogen spelen, geen recht hebben op scholing en worden voorbereid op een leven als dienstvaardige slaven van hun man en kinderen. Dit onrecht krijgt een pijnlijk dieptepunt in een gruwelijke onaangekondigde besnijdenis op de leeftijd van 8.

De besnijdenis van jonge meisjes gaat stilzwijgend verder als een smeulend vuur, aangewakkerd door het collectieve zwijgen van vrouwen die ooit zelf het slachtoffer waren van eenzelfde trauma. Het kostte Edna bijna 80 jaar om het te kunnen neerschrijven. Lang daarvoor outte ze zich openlijk als slachtoffer en activiste van dit onrecht.

Het bespreekbaar maken van al die zwijgende slachtoffers is fundamenteel, ook als het gaat over racisme, homofobie, MeToo, Black Lives Matter, incest en, sta me toe, de ontoegankelijke gezondheidszorg voor kinderen met spina bifida en hydrocefalie in de meeste ontwikkelingslanden.

Door Edna's getuigenis voel ik me, als witte oude man die in zijn leven nooit honger heeft geleden, nooit een oorlog heeft doorgemaakt, niet heeft moeten vluchten, op missie

naar Afrika heel bescheiden en zou ik me willen verschuilen achter mijn handpalm, zoals een achtjarig meisje. Want door al dat superefficiënt zoomen ben ik het contact verloren met waar het echt om gaat: moeders met een zwaar gehandicapt kind, dikwijls verlaten door hun man, op zoek naar hulp in een ontoegankelijk gezondheidssysteem.

Videoconferenties overzien de complexiteit van dingen, al hebben ze ook goede kanten. Vergaderingen vragen geen lange vervuilende vluchten als deze. Je kan face to face, ik bedoel scherm tot scherm, dingen bespreken en bevragen. Superefficiënt viel ik het voorbij jaar van de ene meeting in de andere zonder de mentale tijd die een reis vraagt om ergens heen te gaan en ervan terug te keren. Het is het verschil tussen een snelle e-mail en een handgeschreven brief die je met een mooie postzegel zendt naar een vriend. Deze reis voelt als een soort revalidatie van het zoomen.

Ik bezocht voor het eerst **ons nieuwe kantoor in Dar es Salaam**. Het ligt in een door COVID-19 failliet gegaan shoppingcenter en ligt er nu verlaten bij. Een grote gemeenschappelijke ontmoetingsruimte is omringd door kantoren waarvan wij er twee huren. Mooie beelden op onze ramen en deuren tonen in een oogopslag waar het voor ons om gaat: moeders, baby's in nood en primaire preventie. Janet, mijn Tanzaniaanse collega, bouwde een gemotiveerd team dat er echt voor gaat.

Pierre Mertens bezoekt
het Child-Help kantoor in Dar es Salaam

Ook het **gloednieuwe Huis van de Hoop in Zanzibar** zie ik voor het eerst. Het gebouw is geschilderd in warme hoopvolle kleuren en herbergt nu acht moeders en kinderen. Ze zijn daar allemaal voor een juiste reden. Ze wachten op chirurgie of herstellen voor ze weer naar huis kunnen. Sommigen komen van andere eilanden zoals Pemba en Mafiaö.

Intussen kreeg de kleine Edna de kans om clandestien lessen mee te volgen die haar vader thuis voor jongens uit de buurt organiseerde. Als dochter des huizes werd ze achterin de kamer getolereerd, maar vragen stellen of antwoorden mocht ze niet. Somaliland was toen een Engelse kolonie. Edna bewonderde haar vader die met weinig middelen als hulparts honderden mensen verder hielp en zelfs kleine operaties uitvoerde om levens te redden.

Wat doe je wanneer er geen dokter voorhanden is en een moeder en kind dreigen te sterven omdat het kind door een waterhoofd niet kan indalen voor een bevalling? Dan voer je een keizersnede uit, ook al ben je geen dokter. Het gaat hier niet om hoogmoed of zelfoverschatting, maar om een gevecht op leven en dood. Edna mocht al vroeg met haar papa mee naar het ziekenhuis waar ze geleidelijk aan meer taken kreeg. Ze droomde ervan om ooit een echte verpleegster te worden en voor haar vader een hospitaal te bouwen.

Huis van de Hoop in Zanzibar

MWAJUMA

In het Huis van de Hoop ga ik naast **Mwajuma Khamisi**, de mama van Fatima, zitten. Hydrocefalie was tijdens de zwangerschap gediagnosticeerd door een echografie en daarom is ze bevallen met een keizersnede.

Er is veel misgelopen. Zij is zelf na de operatie drie dagen buiten bewustzijn geweest en bij de ingreep werd ook Fatima verwond. Ze heeft een groot litteken op haar hoofdje waardoor ik dacht ze al een shunt had, maar dat die niet functioneerde, want Fatima heeft duidelijk tekens van acute overdruk. Maar nee. Fatima, nu 6 maanden oud, heeft nog niet de operatie gekregen waar ze recht op heeft.

Toen Mwajuma herstelde van de keizersnede en de wond aan het hoofdje van Fatima was genezen, werden zij naar huis gestuurd en gevraagd om over twee maanden terug te komen omdat de schedel van de baby te zacht zou zijn geweest voor een operatie. Tijdens de eerste opname steunde haar man haar nog, maar na een tijdje begon hij haar te slaan en te mishandelen.

De familie kwam bij elkaar en probeerde te bemiddelen, maar de man wilde niets meer van zijn vrouw en van Fatima weten. Mwajuma krijgt tranen in haar ogen en zegt: "God heeft mij deze baby gegeven en ik zal voor haar zorgen".

Ze verliet haar man en verhuisde met Fatima naar haar ouders die haar nu opvangen. Na twee maanden keerde ze hoopvol terug naar het ziekenhuis voor een operatie voor haar zieke kind. Ze werd naar het Huis van de Hoop verwezen omdat er een lange wachtlijst is. Door COVID-19 is er een groot tekort aan zuurstof. In het Huis van de Hoop wacht ze nu al maanden en ze hoopt op de komst van de Spaanse dokter Piquer die in het ziekenhuis een prachtige neurochirurgische unit bouwde. Over enkele dagen komt hij aan en dan blijft hij twee maanden.

De medewerkers van het Huis van de Hoop doen er alles aan om Mwajuma te helpen en de hoop niet te laten verliezen. "We wachten hier allemaal ongeduldig met jou mee: je hebt een speciaal kind en Fatima heeft geluk met zo'n speciale zorgzame moeder", troost ik haar.

Huizen van de Hoop zijn ook plaatsen waar je niet alleen bent in soms hopeloze situaties.

Edna krijgt van de Engelse bezetter de kans om verpleegkunde te studeren in Londen.

Wanneer ze als vroedvrouw terugkeert naar Somaliland moet ze met veel minder middelen dan in Londen veel complexe complicaties overbruggen. Zo veroorzaakt de besnijdenis van meisjes gigantische complicaties vanaf conceptie van een kind tot en met de bevalling. Het gebrek aan middelen, wachtlijsten, mislukkingen... het boek van Edna staat er vol van.

Het verschil tussen Noord en Zuid is gigantisch. **Dat verschil wil Child-Help proberen te overbruggen** door onze hoogtechnologische, soms overactieve geneeskunde te vertalen naar een preventieve zorg. Minder en andere dingen doen, maar beter voor moeder en kind. Elke behandeling of onderzoek heeft dikwijls neveneffecten. Zo verliezen we dagelijks kinderen omdat een chirurg eerst een dure, soms onnodige CT scan eist voor hij in actie schiet. Wanneer ouders dat niet kunnen betalen, verdwijnen ze van de operatielijst, maar het hoofd van het kind blijft uitzetten en het kind wordt blind of sterft een langzame dood. Een scan is een foto van één moment maar toont niet de evolutie. Wanneer het hoofd gestabiliseerd is en er geen klinische tekenen van overdruk zijn, mag er niet geopereerd worden. Die evolutie is te volgen door de hoofdomtrek te meten met een simpele lintmeter, en die kost niets. De afwezigheid van

een CT-scan mag geen reden zijn om een operatie te weigeren wanneer de hersenen van het kind in gevaar zijn.

In het ziekenhuis vinden ze geen dossier van Fatima en in een Zoom met dr. Piquer vraag ik hem de wachtende mama en kind met voorrang te zien. Ik vrees dat het meisje op de wachtlijst intussen blind geworden is.

Op het ogenblik van haar terugkeer naar Hargeisa wordt haar land onafhankelijk maar samengevoegd met Somalië, dat onder Italiaanse invloed stond. Dit is duidelijk tegen de wil van de Somalilanders. Tijdens de Koloniale Conferentie van Berlijn (1885) verdeelden westerse mogendheden Afrika in stukken, alsof het een taart was.

Heel Afrika blijft daardoor gebukt onder het koloniale en postkoloniale verleden, waarin deze tegennatuurlijke breuklijnen voor grensconflicten zorgen, die al het geld uit de gezondheidszorg blijven zuigen.

Edna maakt het allemaal mee. Haar man wordt eerste minister en vervolgens door een militaire coup opzijgezet. Hij verdwijnt voor jaren in de gevangenis. Van een ongewone rijkdom valt ze in pure armoede. Wanneer ze zestig is, bouwt deze koppige vrouw uiteindelijk het hospitaal van haar dromen.

RESULTATEN 2021

Leden van Child-Help International

- Projectlanden
- Focuslanden
- Materiële ondersteuning

GUATEMALA

44 kinderen opgevolgd
44 nieuwe in 2021
164 familieleden getraind
13 professionals getraind
2 operaties
4 clinics

PERU

14 kinderen opgevolgd
10 nieuwe in 2021
293 familieleden getraind
37 professionals getraind
6 operaties
225 clinics

IVOORKUST

78 kinderen opgevolgd
3 operaties
90 shunts

DR CONGO

116 kinderen opgevolgd
42 nieuwe in 2021
267 familieleden getraind
5 professionals getraind
11 operaties
25 shunts

ZAMBIA

1.169 kinderen opgevolgd
335 nieuwe in 2021
96 familieleden getraind
9 professionals getraind
254 operaties
2 clinics

DEGANDA

3.368 kinderen opgevolgd
720 nieuwe in 2021
690 familieleden getraind
109 professionals getraind
1.346 operaties
71 clinics
1.453 shunts

SOEDAN

298 kinderen opgevolgd
73 familieleden getraind
12 professionals getraind
27 operaties

ETHIOPIË

3 professionals getraind
740 shunts

KENIA

4.042 kinderen opgevolgd
485 nieuwe in 2021
198 familieleden getraind
7 professionals getraind
68 operaties
129 clinics
171 shunts

TANZANIA

2.174 kinderen opgevolgd
588 nieuwe in 2021
823 familieleden getraind
24 professionals getraind
461 operaties
46 clinics
1.055 shunts

MALAWI

778 kinderen opgevolgd
561 nieuwe in 2021
300 familieleden getraind
22 professionals getraind
352 operaties
321 clinics

ZUID-AFRIKA

298 kinderen opgevolgd
25 nieuwe in 2021
42 familieleden getraind
8 professionals getraind
1 operatie

Wereldwijd worden
12.379 kinderen
opgevolgd

Wereldwijd
hebben
16.409 moeders
een jaarvoorraad
foliumzuur
ontvangen

Wereldwijd zijn er
30.363 katheters
voorzien

Wereldwijd zijn er **5.976**
chirurgische items
(shunts, drains, ...)
geleverd

- Oudergroepen
- Ziekenhuis project
- Outreach project
- Huis van de Hoop
- Continentie beheer
- Gepland ziekenhuis project
- Gepland Huis van de Hoop

GERTRUDE

We vliegen van Zanzibar naar Mwanza, waar het nieuwgebouwde **Huis van de Hoop** 18 moeders en kinderen verwelkomt, allemaal met hun eigen verhaal en een juiste reden.

Het gebouw is prachtig en ontvangt onze ouders met respect. Het is hun huis, dat ze samen onderhouden, waar ze zelf koken en in de tuin werken. Om zeven uur 's morgens is iedereen in de weer om pas na acht uur samen te ontbijten.

Ze worden uitgenodigd om met kleuren iets van hun gevoel te vertellen. Groen betekent 'ik ben blij'. Oranje is oké, maar ik zit met iets. Rood betekent 'het gaat niet goed met mij'. Gertrude leidt het gesprek. Veel groen, omdat ze hier soms voor het eerst gehoor vinden, maar ook oranje en rood. Oranje, omdat een moeder van een tweeling bang is dat haar man morgen niet zal opdagen in het hospitaal. Rood, omdat een mama net hoorde dat haar vader stierf aan diabetes en dat dat aan haar kind met spina bifida verweten wordt.

Gertrude vraagt me om mezelf voor te stellen. Ik twijfel, want Liesje, onze dochter, stierf toen ze bijna 11 was. Is dat de boodschap die ik hier aan deze jonge moeders moet geven? Maar ik heb geleerd om de waarheid te zeggen. Ik vertel over Liesje, en mijn stem stukt. Ik kan na al die jaren

nog niet over haar praten zonder emotie. Die tranen zalven ook, want zo voel ik dat ze nog in mij is. Ik zeg dat ik een van hen ben. Dat ik meer dan 40 jaar geleden niet de informatie kreeg dat Liesje kon geholpen worden. "Ik weet wat jullie doormaken. Ik ben een van jullie."

Drie moeders vertrekken de volgende ochtend om 7 uur naar het Bugando-ziekenhuis voor behandeling. Gelukkig daagt de papa van de tweeling wel op.

In een hoekje leert Gertrude een mama en haar zoontje aan hoe ze een spoeling voor de stoelgang moeten uitvoeren. Na het eten zitten alle mama's samen en geeft Gertrude les over de handicaps spina bifida en hydrocefalie. Ik mag volgen met gefluisterde vertaling.

*Het nieuwe Huis van de Hoop
in Mwanza*

Op weg van het Huis van de Hoop naar het ziekenhuis

Gertrude doet het bijzonder goed, de moeders stellen pertinente maar moeilijke vragen, ook over de oorzaak van de handicap van hun kind. Zal mijn kind kunnen lopen, water kunnen dragen op haar hoofd, relaties aangaan, studeren, kinderen verwekken, oud worden? Daar kan je niet zomaar ja of neen op zeggen. Je kunt vertellen van velen die dat allemaal deden, maar dat is geen garantie voor hun kind.

Misschien is Child-Help vanuit Liesje, die het om een stomme medische fout niet gehaald heeft, een eerlijke correctie op de succesverhalen die ik ook vertel. Van kinderen die zelf arts werden of, zoals Gertrude, die zelf spina bifida heeft en maatschappelijk werkster werd. We zetten ons apart en **Gertrude doet haar verhaal:**

Ik ben geboren als eerste kind in het gezin en mijn ouders hebben me meteen aanvaard zoals ik was. Mama is erg gelovig en spiritueel. Zij gelooft dat alles een betekenis heeft.

Haar directe omgeving reageerde echter vijandig: ze vertelden haar dat ik een schande voor de familie was en dat ik nooit iets zou realiseren. Hier verwenst men kinderen met een handicap en ze zien hen als oorzaak van veel kwaad, zoals ziektes die hen zelf overkomen. Sommigen stelden zelfs voor om mij te doden om de familie en de clan van onheil te beschermen.

Maar mama geloofde in mij. Ze stimuleerde me om naar buiten te gaan en contact te leggen met mijn leeftijdsgenoten. Papa hield me liever binnen. Maar mama zette door en stuurde me later ook naar school. Ze leerde me katheteriseren, zodat ik dit toen ik 6 was helemaal zelf kon doen. Ze leerde me vertrouwen in mezelf te krijgen. Zo durfde ik bijvoorbeeld niet te stappen zonder steun. Maar beetje bij beetje lukte het wel. Ik leerde te overleven, maar het werd echt bemoeilijkt door een omgeving die me vernederde en dikwijls uitsloot. Ik zag meisjes weggaan en ik riep hen om te wachten, maar ze zetten het lachend op een lopen. Dat snijdt door merg en been. Dan voelde ik me heel onzeker en triestig.

Gertrude geeft uitleg over Spina Bifida en Hydrocefalie in het Huis van de Hoop in Mwanza

Ik heb een jongere broer en een erg gehandicapt zusje. Zij kon niet stappen maar ook niet praten. Ze had voortdurend aanvallen van epilepsie en stierf toen ze 16 was. Mama heeft voor mijn zusje nog twee miskramen gehad. Maar al die miserie belette haar niet om met mij mee te vechten.

Het schoolgeld werd een probleem omdat mijn vader geen werk had. We leefden in bittere armoede. Omdat ik zou kunnen studeren, gingen mama en ik noten rapen en we verpakten die, zodat ik ze kon verkopen aan winkeltjes in de buurt. Ik kocht een tweedehandscomputer en verkocht liedjes die ik downloadde van het internet.

De middelbare school was een internaat. Alleen mijn kamergenoten wisten van mijn incontinentie. Ook aan de verzorgster moest ik het vertellen, want soms moest ik uit de lessen gaan om te katheteriseren. Het schoolhoofd steunde me om in mijn talenten, zingen, acteren en muziek te investeren.

Er brak echter een donkere periode aan toen mijn vader een relatie met een andere vrouw aanging. Ik moest mijn studies stoppen en acht jaren gingen voorbij zonder enige scholing. Het is de zwartste periode uit mijn leven. Ik voelde me heel alleen en kwetsbaar. Ik werd zwanger en de vader van mijn kind wilde dat ik abortus pleegde. Ik heb hem nooit meer gezien. Ik noemde mijn zoontje Georvin,

naar een populaire radiomaker in Arusha.

Uiteindelijk sponsorde een oom de helft van mijn schoolgeld en zo kon ik naar de hogeschool. Geen journalistiek, wat mijn droom was, maar maatschappelijk werk. Anders zou hij niet betalen. Met mijn verkoop van noten en muziek legde ik de andere helft bij, maar dikwijls lukte dat niet.

Mijn oom werd ziek en kon niet meer betalen. De leerkrachten keken op mij neer en vernederden me. Ook de andere studenten vonden mij maar niets. De directeur van de school riep me bij hem en stelde voor om me financieel te helpen als ik met hem seks zou hebben. Vele meisjes van de school heeft hij zo misbruikt en het verhaal ging dat hij hiv-positief was. Ik dacht aan mijn kind en weigerde. Maar mijn droom om te studeren viel aan stukken. Ik mocht na het voorlaatste jaar van mijn studies mijn examens niet doen omdat de betaling van het schoolgeld de voorwaarde was om de proeven af te leggen.

Mijn vader werd ziek en trok weer bij ons in. En toen kwam ik jou tegen, Pierre. Het was alsof je een engel was die door God gezonden was. Je betaalde mijn schulden en schoot het schoolgeld voor tot en met mijn eindexamens. Het was een lening die ik beetje bij beetje mocht afbetalen door te werken voor Child-Help. Mijn leven veranderde. Ook de leraren op school begonnen me graag te zien en bewonderden mijn moed en doorzettingsvermogen. Ik werd zelfs als voorbeeld genomen voor andere meisjes. Ik kreeg weer zelfvertrouwen.

Toen ik geslaagd was in mijn eindexamen belde Janet me op en ik meteen beginnen werken voor Child-Help en beetje bij beetje mijn lening terugbetalen. Child-Help gaf me een job in het Huis van de Hoop in Mwanza, waar ik nu nog altijd werk.

Nu kan ik voor mijn zoon kleren kopen en heeft hij een echte boekentas. Hij moet niet hetzelfde doormaken als ik en met lompen en kapotte schoenen naar school gaan. Want armoede was vernederender dan mijn handicap. De terugbetaling is klein, zodat ik zowel voor mezelf als voor mijn familie kan zorgen.

Als je me vraagt of ik mijn werk graag doe, moet ik neen antwoorden. Ik doe dit werk niet graag, maar ik hou ervan. Ik sta niet boven de mama's maar op gelijke hoogte. Ik kan echt een verschil maken in hun leven en dat is de mooiste betaling voor mijn werk.

Toen ik je ontmoette in Arusha heb je me gezegd dat ik zeker een goede man zal vinden. Dat gaf me moed. Ik heb een man ontmoet, hij is een beetje jonger dan ik. Maar hij is lief en zorgzaam. Ik heb hem alles verteld, ook over mijn handicap en mijn zoon. Maar ik ben bang om nog eens gekwetst te worden. Hij is dierenverzorger maar heeft geen werk. Hij wil met me trouwen en zelfs met mijn ouders spreken. Ik ben bang dat zijn familie me niet zal willen. Ik wil jouw zegen voor ik met hem in zee ga.

Ik stel een Zoom voor, maar beloof mijn zegen niet. Een relatie is altijd problematisch en complex, maar daarom ook zo boeiend. De zegen moet voor haar van zichzelf komen.

Haar vriend ontmoeten zal dan weer een Zoom worden...

Ik leen het boek van Edna aan Janet uit. Geïnspireerd door Edna, Mwajuma en Gertrude, drie sterke vrouwen met eenzelfde doorzettingsvermogen, reis ik terug af naar België.

Ze blijven een inspiratie.

COLOFON

Financieel verslag wordt u
op simpele aanvraag per email
opgezonden: info@child-help.nl

Inleiding

Teije Dijk

Tekst

Pierre Mertens

Lay-out

Bert Dombrecht

Foto's

Pierre Mertens

Monday Agbonzee Jr.

Verantwoordelijke uitgever

Teije Dijk

Coördinatie

Anke Leblicq

WWW.CHILD-HELP.NL

#GEEFLEVEN

Stichting Child-Help - Postbus 40 - 2130 AA Hoofddorp

WWW.CHILD-HELP.NL